

Partie polityczne w 2016 r.

02.02.2018 r.

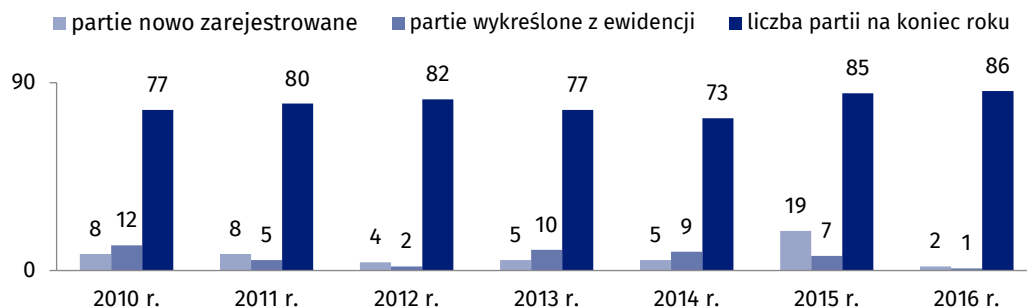
86 zarejestrowanych partii politycznych

Na koniec 2016 r. z 86 zarejestrowanych partii politycznych aktywną działalność prowadziły 72 partie, tj. o 3 więcej niż w 2014 r. Partie, które wzięły udział w badaniu, zadeklarowały łącznie blisko 251 tys. członków, o 16% mniej niż w 2014 r. Łączne przychody partii w 2016 r. wyniosły 127 mln zł, jednak tylko 9 partii dysponowało przychodami przekraczającymi 1 mln zł.

Liczba partii politycznych

Partie polityczne w Polsce działają na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych¹ i nabywają osobowość prawną wraz z wpisaniem do ewidencji partii politycznych, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Na dzień 31 grudnia 2016 r. wprowadzonych do ewidencji było 86 partii. W latach 2010-2013 dynamika liczby partii była niewielka (zmiana o 2-3 partie rocznie). W 2014 r. odnotowano spadek liczby partii o 4 z 77 do 73, jednak w kolejnym roku ich liczba zwiększyła się o 12, a w 2016 r. – o 1. W ciągu 2016 r. z ewidencji wykreślono 1 partię polityczną i zarejestrowano 2 nowe ugrupowania.

Wykres 1. Zmiana liczby partii politycznych zarejestrowanych w ewidencji partii politycznych w Sądzie Okręgowym w Warszawie w latach 2010-2016.

W 2017 r. GUS przeprowadził badanie statystyczne partii politycznych przy użyciu formularza SOF-3. W trakcie realizacji tego badania oraz w oparciu o dane Państwowej Komisji Wyborczej potwierdzono aktywną działalność 72 z 86 partii zarejestrowanych w ewidencji na koniec 2016 r., zaś wypełniony formularz złożyły 53 podmioty.

W 2016 r. przedstawiciele 11 partii uczestniczyli we władzy państwowej w parlamencie lub rządzie, przedstawiciele kolejnych 12 ugrupowań zasiadali tylko w organach władzy samorządowej. Pozostałych 30 partii nie uczestniczyło we władzach publicznych żadnego szczebla. Na scenie politycznej po wyborach w 2015 r. nastąpiły istotne zmiany – w parlamencie pojawiły się podmioty niebędące partiami politycznymi, a równocześnie poza nim znalazły się partie z wieloletnim stażem parlamentarnym, co ma istotne znaczenie dla zmian w grupie ugrupowań parlamentarnych widocznych między edycjami badania.

Dalsza analiza obejmuje 53 partie, które złożyły sprawozdanie SOF-3 za 2016 r.

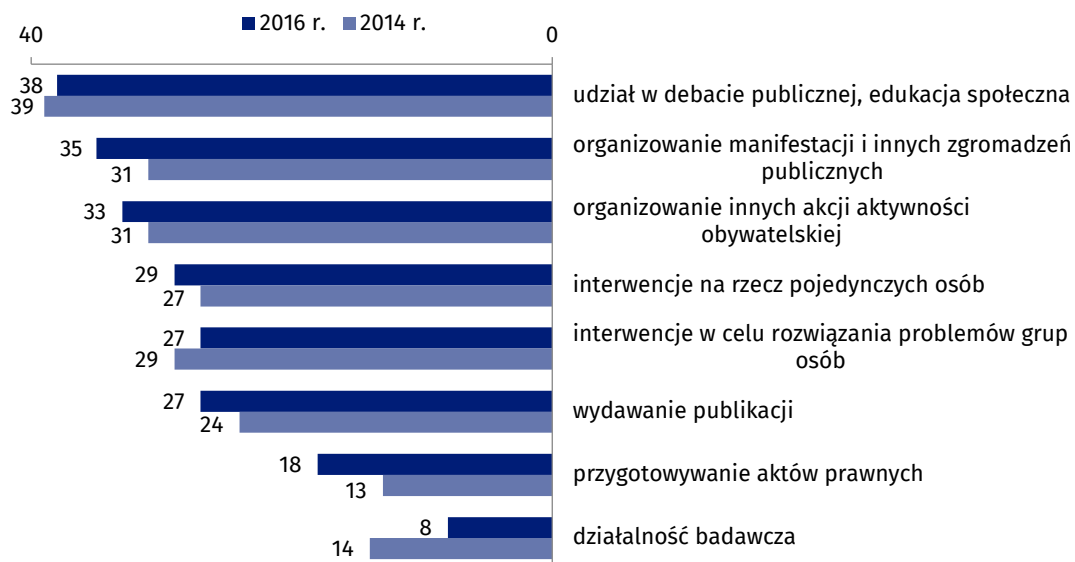
W 2016 r. z 86 zarejestrowanych partii politycznych aktywnie działały 72

¹ Ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. 2017 poz. 876, art. 1 ust. 1).

Formy działalności

Zgodnie z ustawą o partiach politycznych celem działania partii jest uczestnictwo w życiu publicznym poprzez kształtowanie polityki państwa lub sprawowanie władzy publicznej. Realizacja tych celów odbywa się w oparciu o statut partii politycznej i może przybierać różnorodne formy.

Wykres 2. Formy działalności statutowej prowadzonej przez partie polityczne w 2014 r. i 2016 r.

Najczęściej wskazywaną przez partie polityczne formą działalności, podobnie jak w 2014 r., był udział w debacie publicznej i edukacja społeczna. Ten rodzaj aktywności politycznej polegający m.in. na organizowaniu konferencji prasowych, udziale w programach telewizyjnych i radiowych oraz konferencjach i seminariach zadeklarowało 38 partii. Między 2014 r. a 2016 r. zwiększyła się liczba partii politycznych koncentrujących się na organizowaniu manifestacji i innych zgromadzeń publicznych (z 31 do 35 partii) oraz zaangażowanych w organizację innych form aktywności obywatelskiej – z 31 do 33 partii. W ramach swojej działalności znaczna część partii podejmowała działania o charakterze interwencyjnym, prowadzone zarówno na rzecz osób indywidualnych, jak i w celu rozwiązywania problemów określonych grup osób (odpowiednio 29 i 27). Również ponad połowa badanych partii politycznych zajmowała się publikacją materiałów merytorycznych i działalnością wydawniczą służącą popularyzacji swoich celów i aktywności w przestrzeni publicznej.

Przygotowywaniem projektów aktów prawnych zajmowało się w 2016 r. 18 partii politycznych, natomiast najrzadziej podejmowaną formą aktywności była działalność badawcza prowadzona przez co 7 partię polityczną uczestniczącą w badaniu (w poprzedniej edycji badania liczba partii zaangażowanych w działalność badawczą była blisko dwukrotnie wyższa).

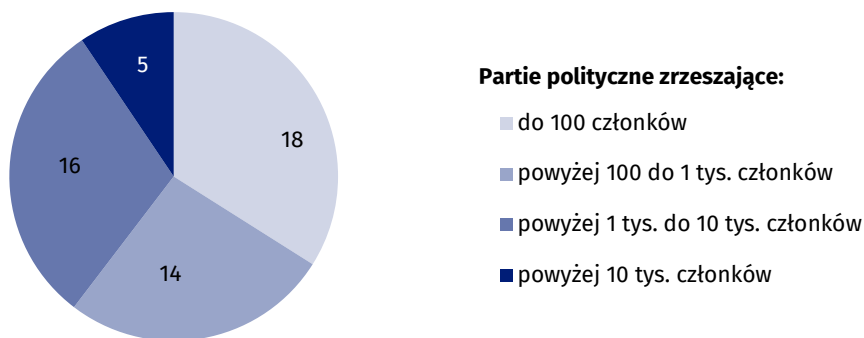
Rozmieszczenie terytorialne, zasięg działania oraz struktury organizacyjne

Większość partii politycznych – 35 spośród 53 zbadanych podmiotów – prowadziło działalność na terenie całej Polski, kolejnych 12 również poza granicami kraju. Dla pozostałych jednostek obszar prowadzenia działalności stanowiły maksymalnie – województwo (3), powiat (1) i gmina (2).

Ponad 3/4 zbadanych partii politycznych posiadało jednostki terenowe (41). W przypadku 21 partii zasięg działania najniższej terenowej jednostki organizacyjnej obejmował gminę lub jej część, kolejnych 6 – powiat, a 9 – województwo. Działalność wykraczającą poza jedno województwo prowadziły jednostki terenowe najniższego szczebla 5 partii politycznych. Wśród ugrupowań posiadających w 2016 r. jednostki terenowe średnia liczba działających jednostek najniższego szczebla wyniosła 177, przy czym połowa partii posiadała nie więcej niż 16 jednostek. Dla porównania w 2014 r. wartości średniej i mediany wśród jednostek deklarujących posiadanie terenowych jednostek organizacyjnych były wyższe i wyniosły odpowiednio

47 spośród 53 zbadanych partii prowadziło działalność ogólnopolską lub szerszą

Wykres 3. Struktura zbadanych partii politycznych według liczby członków w 2016 r.

W 2016 r. struktura partii politycznych ze względu na liczbę członków nie zmieniła się znacząco w stosunku do 2014 r., przy zachowaniu występującego rozwarstwienia. Partie deklarujące posiadanie powyżej 10 tys. członków, stanowiąc tylko 1/10 zbadanej zbiorowości, zrzeszały 82% sumy wszystkich członków, podczas gdy partie z członkostwem do 100 osób gromadziły mniej niż 1% bazy członkowskiej, chociaż stanowiły ponad 1/3 wszystkich partii. Ugrupowania zasiadające w parlamencie posiadały w 2016 r. przeciętnie 16,1 tys. członków przy medianie 10-krotnie niższej - wynoszącej 1,6 tys. członków. Obie wartości były jednak wyższe - odpowiednio ponad 3- i 4-krotnie od liczonych dla całej zbiorowości.

Odsetek kobiet wśród zrzeszonych członków wzrósł między 2014 r. a 2016 r. o 3 p. proc. i wyniósł 32%. Jednak ogólna liczba kobiet zmniejszyła się z 87,4 tys. w 2014 r. do 79,7 tys. w 2016 r., przy czym spadek ten był prawie dwukrotnie niższy niż w przypadku członkostwa ogółem (9% wobec 16%). Kobiety stanowiły 1/3 wśród członków partii zasiadających w parlamencie, 1/4 wyłącznie w samorządzie i 2/5 w partiach nie biorących udziału we władzy. Jedynie w trzech partiach kobiety stanowiły ponad połowę zrzeszonych członków, a w kolejnych dwóch stanowiły niemal połowę.

Młodzieżówki

W 2016 r. spośród zbadanych partii politycznych 16 zadeklarowało posiadanie tzw. młodzieżówek, (o 2 więcej niż w 2014 r.). Młodzieżówki mogą stanowić wyodrębnioną w ramach partii strukturę albo funkcjonować jako oddzielnie zarejestrowane stowarzyszenia². W 2016 r. młodzieżówki partii skupiały 17,4 tys. członków, tj. ponad 0,8 tys. członków więcej niż w 2014 r. Wśród nich znalazły się osoby poniżej 18. roku życia, jednak ich udział w ogólnej strukturze członkowskiej nie był znaczący, gdyż stanowiły one tylko 6,3% ogółu członków organizacji młodzieżowych działających na rzecz partii.

Przeciętna organizacja młodzieżowa skupiała w 2016 r. blisko 1,1 tys. członków, jednocześnie połowa młodzieżówek posiadała nie więcej niż 71 działaczy.

Między 2014 r. a 2016 r. udział kobiet wśród członków młodzieżówek wzrósł blisko dwukrotnie i wyniósł prawie 50%.

Organy partii politycznych

Zgodnie z art. 8 ustawy o partiach politycznych partie kształtują swoje struktury w oparciu o demokratyczne zasady, zapewniając w szczególności jawność tych struktur, powoływanie organów partii w drodze wyborów oraz podejmowanie uchwał większością głosów. Wszelkie regulacje dotyczące wewnętrznej organizacji partii, w tym m.in. sposobu wyboru, kompetencji i długości kadencji poszczególnych organów kolegialnych, określa statut danej partii politycznej jako podstawowy dokument normujący jej działalność w przestrzeni publicznej.

W 2016 r. organy kolegialne wszystkich jednostek organizacyjnych partii politycznych, takie jak zarząd, komisja rewizyjna, czy sąd partyjny skupiały 47,4 tys. osób, tj. o 14,3 tys. mniej niż w poprzedniej edycji badania. Jednocześnie odsetek kobiet zasiadających w ciałach kole-

16 partii posiadało młodzieżówki, które zrzeszały 17,4 tys. członków

² Według danych zabranych na formularzu SOF-3 za 2016 r. w Polsce działało 5 takich stowarzyszeń.

gialnych w 2016 r. zwiększył się o ponad 3 p. proc. i wyniósł 31,5%. Udział kobiet wśród członków organów kolegiacyjnych był zatem porównywalny do odsetka kobiet w ogólnej strukturze członkowskiej partii politycznych (31,9%).

W jednej partii politycznej funkcje w organach kolegiacyjnych pełniło średnio 0,9 tys. osób, czyli o 0,2 tys. mniej niż 2 lata wcześniej. Jednocześnie połowa badanych partii politycznych posiadała nie więcej niż 20 członków organów kolegiacyjnych.

Warto zauważyć, że struktury organów kolegiacyjnych partii zasiadających w parlamencie były znacznie zasobniejsze w członków, aniżeli struktury pozostałych ugrupowań. W organach kolegiacyjnych przeciętnego ugrupowania parlamentarnego zasiadało blisko 4,0 tys. osób, tj. 4-krotnie więcej niż wynosiła średnia dla organów kolegiacyjnych wszystkich partii politycznych.

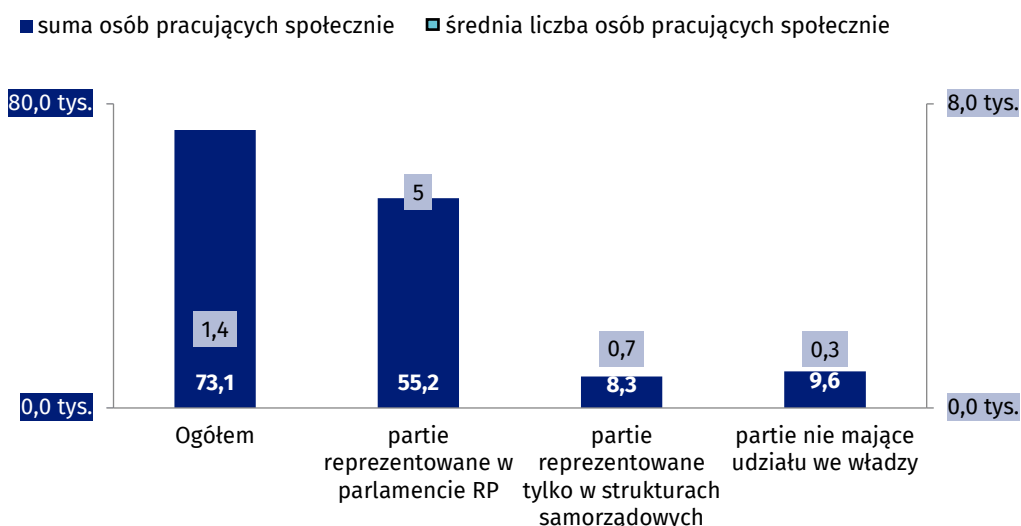
Praca społeczna

Wszystkie zbadane partie polityczne prowadzące działalność w 2016 r. korzystały z pracy społecznej członków, a ponad 1/4 partii – z wolontarijuszy zewnętrznych. Łącznie dobrowolną i nieodpłatną pracę na rzecz partii świadczyły w ciągu 2016 r. 73,1 tys. osób. Było to znacząco mniej (o blisko 62 tys. osób) niż w 2014 r., co mogło wiązać się z tym, że w 2014 r. odbyły się wybory samorządowe, a w 2016 r. nie było wyborów.

Podobnie jak w poprzedniej edycji badania największą bazę osób pracujących społecznie posiadały partie zasiadające w parlamencie, które zadeklarowały w 2016 r. łącznie liczbę 55,2 tys. zaangażowanych w ten sposób. Wolontariusze tych partii stanowili blisko 76% wszystkich pracujących społecznie, podczas gdy pracujący społecznie na rzecz partii reprezentowanych jedynie we władzach samorządowych stanowili 11%, a w partiach nie biorących udziału we władzy – 13%. Udział wolontarijuszy wspierających ugrupowania parlamentarne w ogólnej liczbie wolontarijuszy partii zmniejszył się jednak o 7 p. proc. w stosunku do poprzedniej edycji badania, natomiast zwiększył się odsetek osób pracujących społecznie na rzecz partii nierepresentowanych we władzach oraz mających swoich przedstawicieli jedynie w samorządzie (odpowiednio o 5 p. proc i 2 p. proc.)

Przeciętna partia polityczna korzystała z pracy społecznej blisko 1,4 tys. osób, co oznacza spadek średniej o ponad 1,2 tys. wolontarijuszy w stosunku do 2014 r. Jednocześnie w połowie partii politycznych udzielało się w 2016 r. nie więcej niż 45 osób pracujących społecznie wobec 87 takich osób w 2014 r.

Wykres 4. Liczba osób pracujących społecznie w partiach politycznych według rodzaju partii w 2016 r.

Wśród ugrupowań posiadających swoje przedstawicielstwo w parlamencie zarówno średnia liczba wolontarijuszy (5 tys.) jak i mediana (0,2 tys.) była ponad 4-krotnie wyższa niż dla wszystkich ugrupowań politycznych.

Wolontariuszami partii politycznych byli przede wszystkim ich członkowie – stanowili oni, podobnie jak w 2014 r. 96% wszystkich osób świadczących dobrowolną i nieodpłatną pracę na rzecz partii politycznych. Członkowie stanowili niemal 100% wolontarijuszy w grupie partii

mających przedstawicieli w parlamencie RP, a 97% - wśród tych, które posiadały swoją reprezentację wyłącznie we władzach samorządowych. W zbiorowości partii nie mających udziału we władzy członkowie stanowili 77% osób pracujących społecznie na rzecz tej grupy.

Udział kobiet wśród osób pracujących społecznie w partiach wzrósł z 35% w 2014 r. do 37% w 2016 r. Najwyższym odsetkiem kobiet wśród pracujących społecznie charakteryzowały się partie nieuczestniczące w władzy (44%), a najniższym partie reprezentowane tylko w samorządzie (33%), natomiast dla partii uczestniczących we władzy parlamentarnej odsetek ten utrzymywał się na poziomie podobnym jak dla całej zbiorowości (36%).

Praca płatna

Korzystanie z pracy płatnej nie było rozpowszechnione wśród partii politycznych, gdyż blisko 3/4 z nich zadeklarowało w 2016 r. brak płatnego personelu. Jakikolwiek personel płatny miało 14 partii, w tym 11 partii zatrudniało pracowników etatowych, a 3 wyłącznie na podstawie umów cywilnoprawnych. Łącznie na koniec 2016 r. we wszystkich partiach na podstawie stosunku pracy zatrudnionych było 220 pracowników, tj. o blisko 11% osób mniej niż w 2014 r. Zwiększyła się natomiast o 18% liczba osób świadczących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych i były to łącznie 253 osoby wykonujące w 2016 r. różne rodzaje prac. Kobiety stanowiły 60% pracowników etatowych i 38% wśród osób zatrudnionych na umowach cywilnoprawnych w 2016 r.

Zdecydowana większość – 8 na 10 – spośród pracowników etatowych, jak i osób pracujących na podstawie umów cywilnoprawnych, zatrudniona była w partiach posiadających swoje przedstawicielstwo w parlamencie (odpowiednio 79% i 78%).

Przychody partii politycznych

Zgodnie z Konstytucją RP finansowanie partii politycznych jest jawne³. Ustawa o partiach politycznych⁴ zobowiązuje partie do sporządzania i dostarczania do Państwowej Komisji Wyborczej (PKW) corocznych sprawozdań, w których wykazują źródła, z jakich pozyskiwały środki finansowe oraz przedstawiają informacje o kredytach bankowych i o wydatkach poniesionych z Funduszu Wyborczego. Sprawozdania te podawane są przez PKW do publicznej wiadomości w Internecie.

Działalność partii politycznych w Polsce finansowana jest z trzech głównych źródeł: (1) dochodów uzyskiwanych przez partie z wykorzystaniem własnego majątku (np. z oprocentowania środków zgromadzonych na rachunkach bankowych i lokatach, ze zbycia należących do nich składników majątkowych itp.); (2) dochodów od osób fizycznych w postaci składek członkowskich, darowizn, spadków oraz zapisów; (3) subwencji oraz dotacji z budżetu państwa⁵.

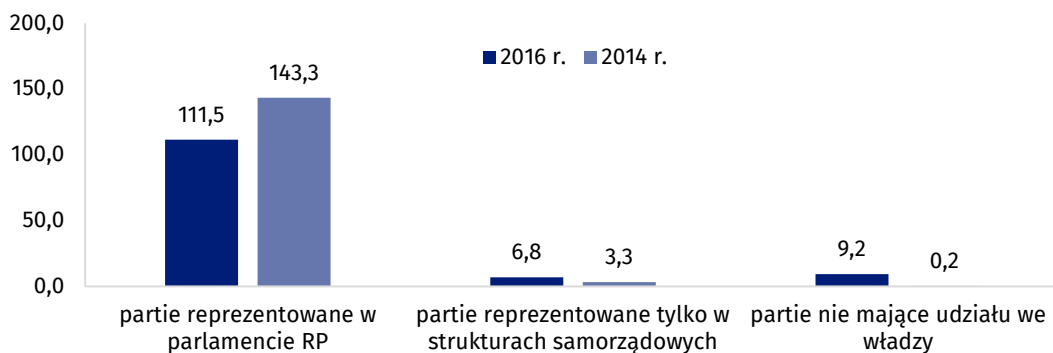
W 2016 r. suma przychodów 49 partii politycznych uzyskujących przychody, spośród ugrupowań zbadanych na formularzu SOF-3, wyniosła 127,5 mln zł i była niższa w stosunku do kwoty z 2014 r. o 19,3 mln zł. Partie, których reprezentanci zasiadali w parlamencie RP uzyskały przychody w wysokości 111,5 mln zł, tj. ponad 87% łącznej kwoty przychodów, przy czym odsetek ten w 2014 r. wynosił aż 98%. Partie uczestniczące we władzy tylko na szczeblu samorządowym uzyskały ponad 5%, a nie biorące udziału we władzach – ponad 7% łącznej kwoty przychodów zbadanych podmiotów w 2016 r.

³ Art. 11 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.

⁴ Art. 38 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych.

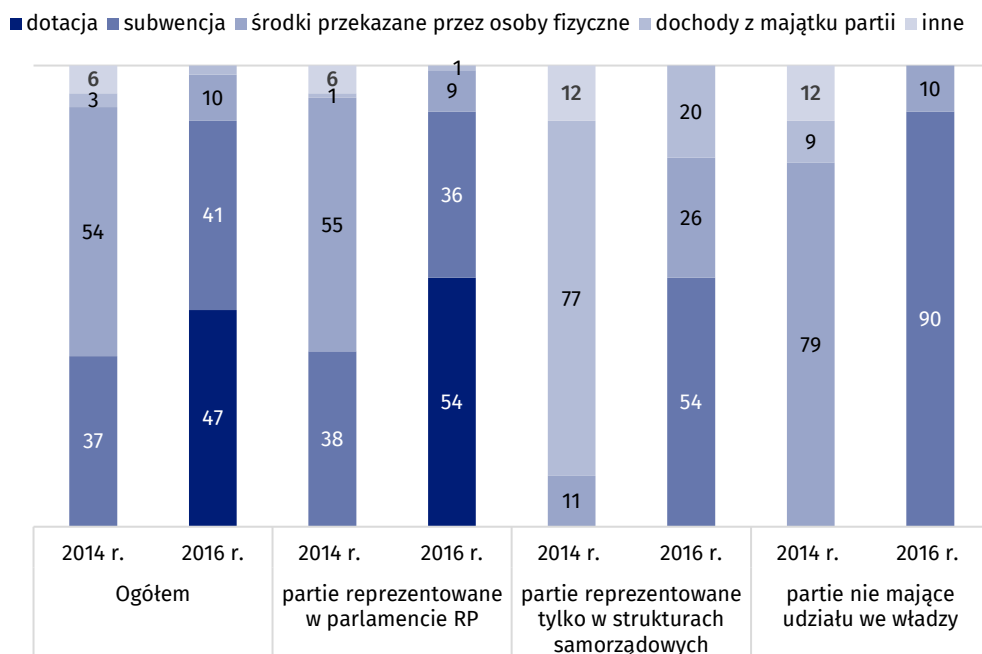
⁵ Aby uzyskać finansowanie ze środków budżetowych w postaci subwencji partia musi zdobyć w wyborach do Sejmu co najmniej 3% ważnie oddanych głosów w skali kraju, tworząc samodzielnie komitet wyborczy, bądź 6% - jeżeli kandyduje w koalicji. Subwencja jest wypłacana w częściach przez całą kadencję. Natomiast dotacja podmiotowa jest formą zwrotu wydatków poniesionych na udział w wyborach do Sejmu i Senatu – udzielana jest jednorazowo partiom, które uzyskały przynajmniej jeden mandat parlamentarny co 4 lata.

Wykres 5. Przychody partii według udziału we władzach w 2014 r. i 2016 r. (w mln zł)

Dominującą grupą spośród partii mających przychody były, podobnie jak w 2014 r., partie polityczne deklarujące przychody nie przekraczające 10 tys. zł, które w 2016 r. stanowiły ponad połowę jednostek (53%). Jednak w tym okresie zwiększył się odsetek partii osiągających dochody wyższe niż 10 tys. zł w skali roku o 5 p. proc., w tym 9 partii politycznych osiągnęło w 2016 r. przychody przekraczające 1 mln zł.

Wykres 6. Struktura przychodów partii według rodzaju partii w 2014 r. i 2016 r.

Odmienne niż w 2014 r. kształtowała się struktura przychodów partii politycznych w 2016 r. Znaczącą część przychodów w 2016 r. stanowiły środki publiczne przekazane w ramach określonych ustawami dotacji i subwencji (88% wobec 37% w 2014 r.), przy czym 47% stanowiła jednorazowa dotacja dla partii zasiadających w parlamencie po wyborach parlamentarnych w 2015 r. Łącznie partie polityczne pozyskały w 2016 r. z budżetu państwa blisko 112,8 mln zł wobec 54,5 mln zł w 2014 r., kiedy nie przyznawano dotacji podmiotowej. Przychody z przekazanych przez osoby fizyczne, w tym w formie darowizn, spadków i zapisów bądź składek członkowskich wyniosły 12,4 mln zł i stanowiły 10% sumy przychodów w 2016 r., podczas gdy w 2014 r., kiedy odbyły się wybory samorządowe wynosiły one 79,3 mln zł stanowiąc ponad połowę uzyskanych przychodów (54%). Podobnie jak w 2014 r. niewielką rolę odgrywały dochody z majątku partii (2%).

W partiach reprezentowanych w parlamencie dominowały środki z budżetu państwa, które stanowiły 90% ich rocznych przychodów w 2016 r. i wyniosły 100,8 mln zł. Partie reprezentowane we władzach tylko samorządowych, chociaż ponad połowę przychodów - 54% uzyskały również z budżetu państwa (3,7 mln zł), charakteryzowały się jednocześnie najwyższym udziałem środków przekazanych przez osoby fizyczne - 26% oraz dochodów z majątku - 20%, otrzymując z tych źródeł odpowiednio ponad 1,7 mln oraz 1,4 mln zł. Partie pozostające poza

W 2016 r. przeciętna partia osiągnęła przychody na poziomie 2,6 mln zł, jednak połowa partii miała przychody nie przekraczające 6,6 tys. zł.

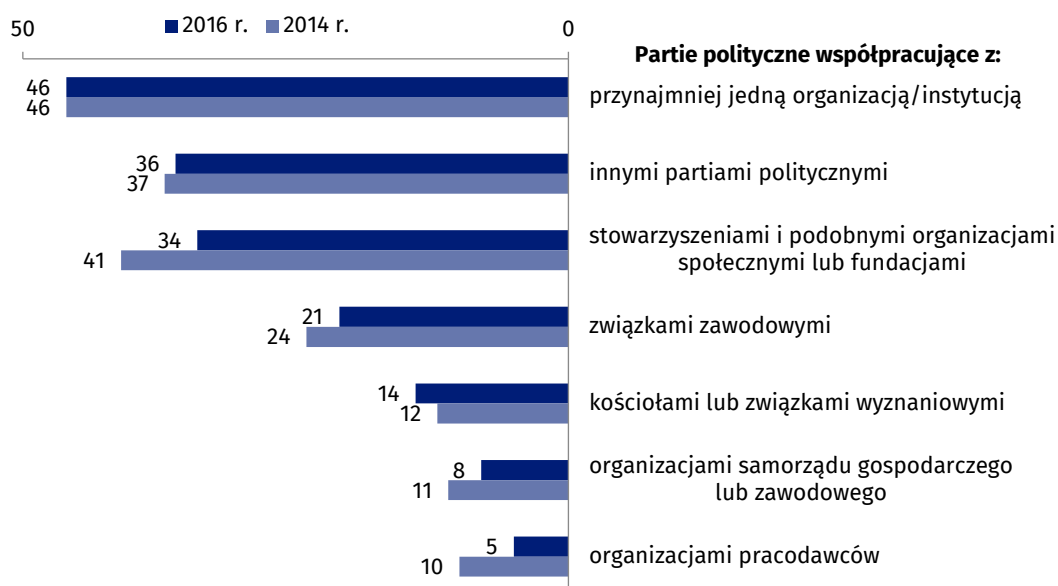
władzą parlamentarną lub samorządową finansowały się w 2016 r. w 90% ze środków budżetowych (8,3 mln zł), a w 10% ze środków przekazanych przez osoby fizyczne (0,9 mln zł).

Średnia kwota środków, które przypadły na jedną partię w 2016 r. wyniosła 2 602,6 tys. zł, jednak połowa badanych partii politycznych deklarujących posiadanie przychodów osiągnięta wpływy nie przekraczające 6,6 tys. zł. W 2014 r. średnia i mediana wyniosły odpowiednio 3 060 tys. zł oraz 5,4 tys. zł. Utrzymująca się wyraźna różnica (blisko 400-krotna w 2016 r.) wielkości średniej i mediany przychodów wskazuje na znaczne zróżnicowanie sytuacji finansowej działających w Polsce partii politycznych.

Współpraca z innymi organizacjami

Współpracę w 2016 r. z przynajmniej jedną organizacją z Polski zadeklarowało 46 zbadanych partii politycznych. Najczęściej ich partnerami współpracy były inne partie (36), stowarzyszenia i podobne organizacje społeczne lub fundacje (34) oraz związki zawodowe (21). Najbardziej wskazywano na kontakty z organizacjami pracodawców (5), samorządem gospodarczym lub zawodowym (8).

Wykres 7. Współpraca zbadanych partii politycznych według rodzaju organizacji partnerskiej w 2014 r. i 2016 r.

W zestawieniu z poprzednią edycją badania liczba partii politycznych podejmujących współpracę z kościołami lub związkami wyznaniowymi, w tym organizacjami religijnymi⁶ wzrosła z 12 do 14 partii w 2016 r. We wszystkich pozostałych formach kooperacji odnotowano w stosunku do 2014 r. spadek liczby podmiotów współpracujących z innymi organizacjami, w tym relatywnie największy w odniesieniu do organizacji pracodawców (z 10 do 5), organizacji samorządu gospodarczego lub zawodowego (z 11 do 8) oraz stowarzyszeń, podobnych organizacji społecznych lub fundacji (z 41 do 34).

Współpraca partii politycznych z innymi organizacjami miała zasadniczo charakter niesformalizowany. Nawiązanie relacji w oparciu o umowę lub porozumienie zadeklarowało 9 badanych podmiotów kooperujących z innymi partiami, 4 – przy współpracy ze stowarzyszeniami i podobnymi organizacjami społecznymi lub fundacjami oraz 1 – we współpracy ze związkami zawodowymi. Współpraca partii z organizacjami samorządu gospodarczego, zawodowego oraz pracodawców, a także z podmiotami wyznaniowymi odbywała się we wszystkich przypadkach w sposób nieformalny.

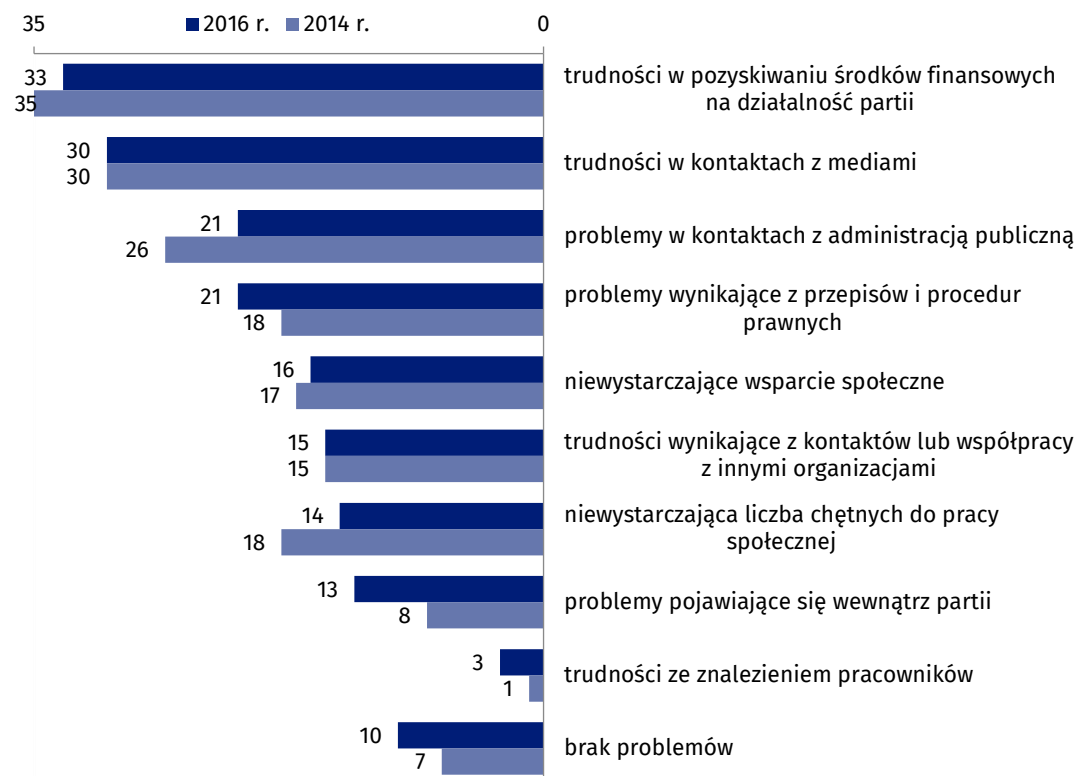
Problemy w działalności partii

W 2016 r. występowanie przynajmniej jednego problemu w działalności zadeklarowały 43 partie polityczne spośród 53 zbadanych podmiotów. Najczęściej wskazywanymi problemami były: pozyskiwanie środków finansowych na działalność (33) i trudności w kontaktach z mediami (30). Kontakty z administracją publiczną, podobnie jak przepisy i procedury

⁶ Organizacje religijne, takie jak np. Caritas Polska czy Bractwo Młodzieży Prawosławnej w Polsce.

prawne stanowiły problem dla połowy partii politycznych, mających problemy w działalności, natomiast niewystarczające wsparcie społeczne – dla 16. Niedogodności związane z pozyskiwaniem pracowników były najrzadziej wskazywanym problemem (3).

Wykres 8. Najpoważniejsze problemy w działalności partii politycznych w 2014 r. i 2016 r.

Dominujące bariery w działalności partii politycznych w 2014 r. i 2016 r. kształtowały się podobnie. Warto jednak zwrócić uwagę na wzrost liczby jednostek deklarujących brak problemów z 7 w 2014 r. do 10 w 2016 r. Zauważalny był również spadek liczby ugrupowań wskazujących na problemy w kontaktach z administracją publiczną (z 26 w 2014 r. do 21 w 2016 r.) i niewystarczającą liczbę chętnych do pracy społecznej (z 18 w 2014 r. do 14 w 2016 r.), wzrosła natomiast liczba partii sygnalizujących problemy wewnątrzpartyjne (z 8 w 2014 r. do 13 w 2016 r.).

Informacja metodologiczna o badaniu

Notatka została opracowana na podstawie wyników badania GUS zrealizowanego przez Urząd Statystyczny w Krakowie w 2017 r. przy użyciu formularza *Sprawozdanie z działalności partii politycznych w 2016 r.* (SOF-3) oraz danych ze źródeł administracyjnych (Sąd Okręgowy w Warszawie, Państwowa Komisja Wyborcza, Zakład Ubezpieczeń Społecznych). Badaniem objęto 86 partii wpisanych do ewidencji partii politycznych. W wyniku realizacji badania oraz przy wykorzystaniu danych PKW ustalono, że aktywną działalność prowadziły 72 partie, zaś dane na formularzu SOF-3 pozyskano dla 53 z nich. Udziału w badaniu odmówiły wyłącznie małe partie, których roczne przychody nie przekraczały kilkunastu tysięcy złotych.

Za pomocą formularza SOF-3 zebrano dane dotyczące m.in. struktury organizacyjnej, zasięgu i formy statutowej działalności partii, członkostwa, pracy społecznej, współpracy z innymi podmiotami oraz warunków prowadzenia działalności. W oparciu o źródła administracyjne opracowano natomiast informacje nt.:

- 1) liczby partii w ewidencji partii politycznych (dane z Sądu Okręgowego w Warszawie),
- 2) struktury przychodów, w tym kwot pochodzących z budżetu państwa (dane z Państwowej Komisji Wyborczej),
- 3) skali i form zatrudniania (dane z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych).

Opracowanie merytoryczne:
**Departament Badań Społecznych
i Warunków Życia we współpracy
z Urzędem Statystycznym w Krakowie**
Ariadna Auriga-Borówko
Katarzyna Jarębska
Tel: **22 608 31 79**
e-mail: k.goswojcicka@stat.gov.pl

Rozpowszechnianie:
**Rzecznik Prasowy Prezesa GUS
Karolina Dawidziuk**
Tel: 22 608 3475, 22 608 3009
e-mail: rzecznik@stat.gov.pl

Wydział Współpracy z Mediami

tel.: (+48 22) 608 34 91, (+48 22) 608 38 04

faks: (+48 22) 608 38 86

e-mail: obslugaprasowa@stat.gov.pl

www.stat.gov.pl

[@GUS_STAT](https://twitter.com/GUS_STAT)

[@GlownyUrzadStatystyczny](https://www.facebook.com/GlownyUrzadStatystyczny)

Powiązane opracowania

[Sektor non-profit w 2014 r.](#)

[Podstawowe dane o sektorze non-profit w 2014 roku](#)